
EEN HUISHOUDELIJK PRAATJE.

MISSCHIEN zijn er lezeressen, die bij zichzelf denken „wie de schoen past, trekt hem aan,” wanneer ik hier ga bekennen, dat de boutade van Eva, uit „De Haagsche Post” die door de verzorgster van „Langs de Wegen” in ons Mei-nummer werd overgenomen, me telkens weer bezig hield. Het zij zoo. Ik voor mezelf voer natuurlijk een andere reden daarvoor aan, en wel deze: dat in dit geestige schetsje waarheid en overdrijving op zulk een manier zijn doorengemengd, dat het niet heel gemakkelijk is, ze te onderscheiden.

En toch is dit noodig, willen we ter eener zijde met plezier ons huishoudelijk werk doen, en ter ander zijde onszelf onnoodig werk sparen.

Eva zegt vooral twee dingen: dat de vrouwen, waar zij 't over heeft, en duizenden met haar, onpractisch werken, en ten tweede: dat ze onnoodig werk doen.

Ten eerste onpractisch.

„Waarom koopen ze niet voor gezamenlijke rekening een stofzuiger?” vraagt Eva.

Maar natuurlijk weet ze zelf wel, waarom. Omdat gemeenlijk de doorsnee-vrouwen uit zoo'n buurtje elkaars manier van werken bevitten en mekaars zindelijkheid verdenken. Ze zijn heusch niet opgevoed tot samenwerking. En als dan die stofzuiger bij één van hen defect wordt, hoe dan? Waar nog bij komt, dat ze allen op één dag en in dezelfde uren de groote wekelijksche beurt geven aan de kamers. Dus: allen tegelijk de stofzuiger zouden willen gebruiken.

Neen, van dat samen koopen verwacht ik nog niet veel, al zou ik 't prachtig vinden, wanneer het kon. Misschien zou het gaan, wanneer er zich in verschillende buurten commissies vormden, die de stofzuiger aanschaffen en deze verhuurden voor een prijs, die enkel de kosten van aanschaffing en slijtage dekte; dus wanneer niet het maken van winst voorzit. Maar zoo'n commissie zou dan moeten staan boven de vrouwen. Op de manier als in Ams'erdam de gemeentelijke waschinrichting, die dient, om het de vrouwen gemakkelijk te maken, maar niet door hen beheerd wordt.

Ik vraag me af, of zulk een gezamenlijke aanschaffing misschien wel mogelijk zou zijn, wanneer een groepje jonge vrouwen, die elkaar kenden b.v. van de vereeniging, eens toevallig vlak bij elkaar kwamen wonen. Of dan hun samenwerken inzake vereenigingsarbeid haar zoo-veel zou hebben geleerd, dat ze die samenwerking nu ook in toepassing konden brengen in het maatschappelijk leven.

Terwijl we hierop wachten raad ik alle meisjes, die over trouwen denken, aan: zet op uw verlanglijst toch vooral een stofzuiger en verder, zooveel mogelijk praktische huishoudelijke apparaten, als ge kunt. Later zijt ge misschien niet in de gelegenheid, u die aan te schaffen. Doe het liever met wat minder „moois.” Dat spaart meteen werk.

Dit brengt me op Eva's tweede punt: het doen van onnoodig werk.

Er is in een gezin veel werk, dat iederen dag terug komt. Daarbij behoort het stof-afnemen, waar Eva tegen fulmineert, al is dat bij 't gebruik van een stofzuiger ook alweer tot een minimum gereduceerd. Daartoe behoort het afwassen; het bedden-afhalen en opmaken; de zorg voor eten en drinken en nog zooveel meer. En daar is niets tegen te doen. We wasschen onszelf toch ook iederen morgen, al weten we, dat we 't niet alleen den volgenden dag, maar ook op dezen zelfden weer opnieuw zullen moeten doen. Het vermoeiende van dit telkens weer hetzelfde moeten doen wordt enkel overwonnen door 't weten: deze schijnbaar eentonige en onbeduidende werkzaamheden hebben een diepere grond. We dienen er 't welzijn van onze huisgenooten mee. We waken er door voor hun gezondheid. We stellen hen en onszelf er door in staat onder de meest gunstige omstandigheden ook het geestelijk werk te doen, waartoe zij of wij geroepen worden. Een gezonde ziel woont immers enkel in een gezond lichaam, volgens een spreuk, die wel niet geheel waar is, maar toch een groote mate van waarheid bevat.

Iets anders is echter: dat we onnoodig werk doen. Dat is werkelijk zonde van de tijd, die we beter zouden kunnen besteden aan onze geestelijke ontwikkeling. Toch wordt moeder wel eens gedwongen tot dit onnoodige werk, ook wel door de dochters die studeeren, en zich een beetje verheven voelen boven dat huishoudelijk gedoe.

Wanneer ze niet de moeite nemen, heur voeten te vegen bij 't binnenkomen; wanneer ze hun boeltje hier en daar laten slingeren, en nooit eens zelf wat opruimen; wanneer ze met een kapotte kous doorloopen tot het gat de grootte heeft van een aardappel, „omdat het onder de voet zit en niemand het ziet,” enz.

Ik gun meisjes, die aanleg hebben, heel graag, dat ze leeren en zich ontwikkelen kunnen, maar ik zou twee dingen willen: dat ze nooit laag op huishoudelijk werk neerzagen, en dat ze zooveel mogelijk de kleine reparaties aan haar kleeren

zelf verrichtten, en er niet moeder of een andere zus mooi mee maakten. Ik zeg: zooveel mogelijk. Dus: niet zelf een mooi boek lezen, en moeder laten kousenstoppen, „omdat dit zulk vervelend werk is.” Moeder heeft evengoed tijd noodig, om zich te verdiepen in geestelijke dingen; om te genieten van goede lectuur; zich op de hoogte te stellen van allerlei vraagstukken.

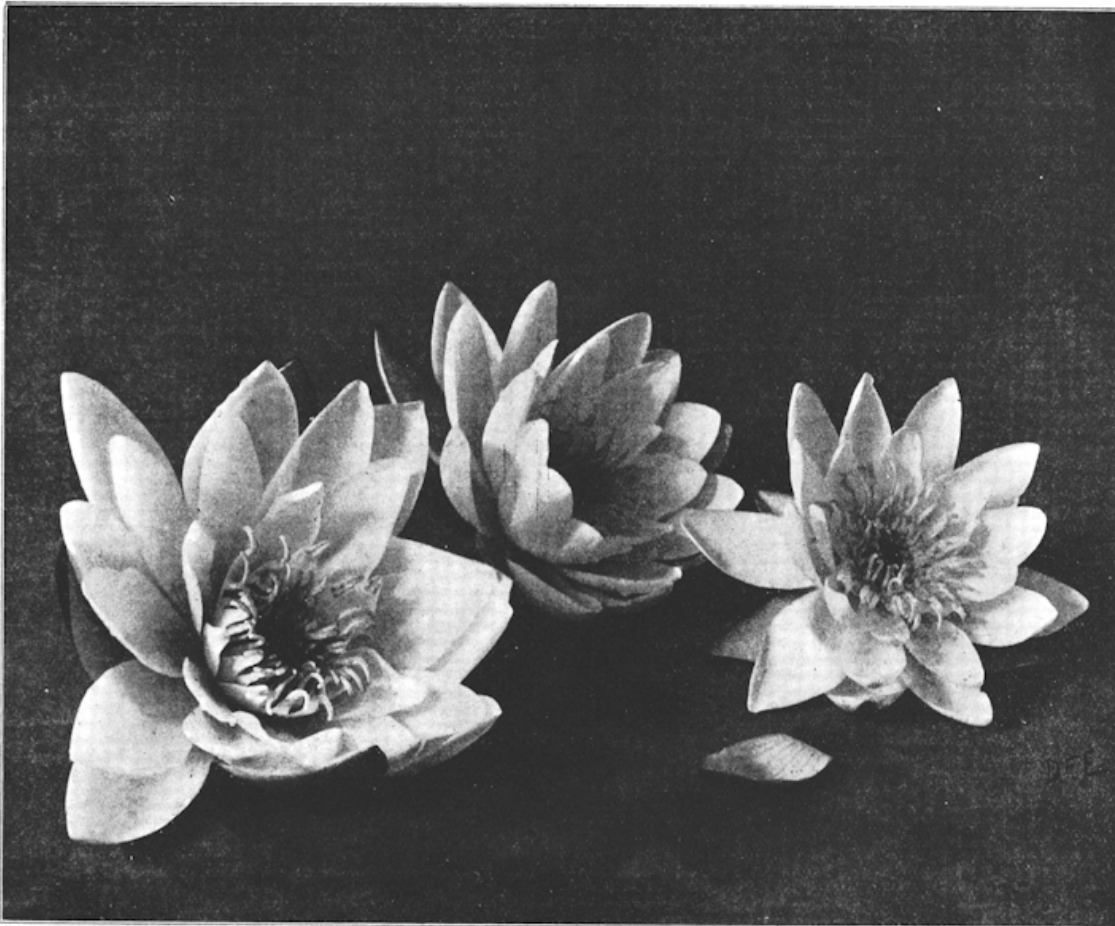
Maar 't is ook waar, dat veel vrouwen zich onnoodig werk op den hals halen, doordat ze er geen geschikte arbeids-verdeeling op na houden en ook: doordat hun huis veel te vol zit met prulletjes. Meen nu niet, dat ik het pleit voer voor: enkel maar het noodige, en dat zoo praktisch mogelijk. Heusch niet. Ik houd van een gezellig aangekleede kamer. Maar 't gebeurt me toch ook nog wel, dat ik een voorwerp in handen krijg, waarvan ik denk: hadden ze 't me maar nooit gegeven. 't Vraagt zooveel onderhoud. Dat ik, b.v. nooit weer een fluitketel koop van

aluminium, omdat die op het gas eenvoudig niet mooi te houden is.

Dus: denk om 't begin. Je kan er niet altijd tegen op, dat kennissen je bewerkelijke prullaria cadeau geven, maar: koop ze toch niet zelf. Kies uw meubelen smaakvol, doch eenvoudig van lijn; niet met allerlei krullen en hoekjes, die even zooveel stofnesten zijn. 't Behoeft aan de smaakvolle inrichting van uw huis niet te schaden, en zelf ontgaat ge niet Eva's verwijt, doch spaart ge ook tijd uit voor andere dingen, die uw geestelijke ontwikkeling ten goede komen.

Als we maar willen, is er nog veel werk te doen. Maar gewoonlijk overdrijven we. Of we maken een afgod van ons huis, óf we verwaarloozen het. Het valt niet gemakkelijk, de juiste middelweg te bewandelen. Toch moeten we hier toe ons best doen, ook al weer mee, omdat het in het belang is van hen, die aan ons leven verbonden zijn.

J. M. W.-W.

Waterlilies.

Foto van D. F. Eberhardt, Hilversum.